

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

[ΤΟΥ ΜΠΙΝΕΤ ΒΑΛΜΕΡ]

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

ΟΛΛΟΙ από μās έχουν χάσει τη γνώση του καλού και του κακού, και όμως ζουν και όχι άσχημα. Άλλοι άγνοουν ότι τὸ νά κάνουν καλὸς τὸ καλὸ εἶναι ἀκόμη τὸ μόνο μέσο γιὰ νά δοκιμάζῃ κάθε τόσο λίγη λεπτὴ εὐχαρίστησι. Μερικοὶ ἔχουν τὴν καρδιά τόσο ἀγνή ὥστε δὲν ξεύρουν ὅτι τὸ κακὸ ὑπάρχει. Εὐτυχισμένοι τυφλοὶ, περπατοῦν μὲ τὸ χαμόγελό τους, τυλιγμένοι μέσα σ' ὥραιο σκοτάδι πού τὸ στολίζει ἡ φαντασία τους μ' ὅλα τὰ ἀθή της ἀγάπης, τῆς φιλίας καὶ τῶν ἀνυπάρχοντων ἀρετῶν.

Τέτοιος ἦταν ὁ Ἰάκωβος Λωρὲς, πρῶτος ταμίας στὸ Κατάστημα Μαλάν καὶ Τρόμπ. Αὐτὸς ὁ λεβέντης μὲ τὸ ῥαχλεῖο κορμί, χονδρὸς, ψηλός, κόκκινος καὶ τριχτός, δὲν εἶχε παρὰ ἓνα ἐλάττωμα — μιά ματαιοδοξία ἰδιόρρυθμη, πού μού πείραζε τὰ νεῦρα φοβερά. Διότι ἐγώ, ἐννοεῖται, ἐγνώριζα..... Ὅταν μού μίλουσε γιὰ κανένα φίλο του, δὲν παρέλειπε ποτὲ νά μού λέγῃ: «Εἶνε ὁ καλύτερος ἀνθρώπος!» Ὁ Μαλάν καὶ ὁ Τρόμπ ἦσαν καὶ αὐτοὶ οἱ καλλίτεροι προϋστάμενοι, καὶ ἡ γυναίκα του, ἡ καλλίτερη γυναίκα τοῦ κόσμου. Καὶ ὅταν ἡ κυρία Λωρὲς, ἡ Παυλίνα, ἀρχισε νά βήχῃ, ὅταν χλώμασε καὶ λίγνευε τόσο, ὥστε νά μού φαίνεται πὸς τὴν βλέπω ἑλπωμένη στὸ νεκοκρέββατο, καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὴν κυτάξω χωρὶς δὴλ μου ἡ ὑπαρξὶς νά γεμίζῃ ἀνησυχία, ὅταν τὸν παρακαλοῦσα νά φέρῃ ἓνα γιαντὸ ἐκείνους μού ἀπαντοῦσε:

— Μπᾶ! Νομίζεις ὅτι εἶνε ἀνάγκη; Γιὰ ἓνα συνάχωμα..... Ἡ Παυλίνα ἔχει θαυμασία ὑγεία!

Ἐν τούτοις ἀναγκάστηκε ν' ἀκούσῃ τὴ συμβουλὴ μου. Ἡ φθίσις ἦλθε ἀπότομα. Δέκα πέντε μέρες βραδίων καὶ ἔπειτα ἡ ἀγωνία... Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχστε ὅλοι δὴ νά μαραινώνται σὲ λίγες βδομάδες μερικὰ πλάσματα πού ἐφαίνοντο γεννημένα γιὰ τὴν ἀπόλαυσι τῆς καρδίας μας, τόσο ξανθὰ, ὥστε ἡ παρουσία τους νά μās ξαναφέρῃ τὴ νεότητά. Πράματα πού ἡ ἀνοιξὶς τὰ συντrophεῖ φεύγουν πρὶν ἀπὸ τὸ φθινόπωρο. Τὰ γεράματα τῶν ἄλλων θὰ ἦσαν γελοία. Τὸ γνωρίζουν αὐτοὶ καὶ γι' αὐτὸ μιλῶνται. Δὲν πρέπει νά τὰ κατηγορήσῃ κανεὶς γι' αὐτὸ. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ζοῦν πολὺ γρήγορα... Ἀγαπημένη, ἀστατή Παυλίνα, δὲν σοῦ ἔχω κακιώσει. Κ' ἐκείνος ἐκράτησε ἀνέγκυχο τὸν ἥμερο ῥωτά του Εἴχαμε ἄδικο νὰ τὸν κράτουμε θύμα μας, ὅταν μετανοήσαμε πού τὸν ἀπατούσαμε. Δὲν τὸν κάναμε κανένα κακό. Σὲ ἀγαπᾷ, Παυλίνα, σήμερα, ὅπως ἀγαπᾷ κάθε ἀνέμνησι τοῦ παρελθόντος του, τοῦ τόσο καθαροῦ παρελθόντος του...

Ἐκείνη πέθανε ἓνα βράδυ τοῦ Νοέμβρη καὶ ὁ Λωρὲς μ' ἀνεξήτησε παντοῦ, γιὰτὶ φοβόταν νά μείνῃ μόνος. Ἐτρώμαζε μὴν τρελλαθῇ. Δὲν μπορούσε νά παραδεχθῇ ὅτι ἡ τύχη ἦτανε τόσο μαύρη καὶ ἔχθρα γι' αὐτόν. Τοῦ ἔκλεπτε τὸ μέλλον.....

Γιατί; Δὲν καταλάβαινε. Καὶ μένα μού ξαναρχόταν ἡ περιττὴ φράσι μέσα στους θρήνους του πού εἰδεινε τὴ φλογερὴ του λύπη:

— Εἶνε ἄδικο!...

Ἐκλαψα πολὺ. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μπορούσα νά κλάψω, ἂν καὶ ἡ λύπη μου περνοῦσε τὴ δική του. Ὅταν ἡ γυναίκα πεθάνῃ, ὁ ἔραστης εἶναι ἓνα δυστυχισμένο πλάσμα μπροστὰ στὸ σύζυγο.

Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τὴν εἶχα ἀγαπήσει μὲ ὅλο τὸ πάθος καὶ στάθηκα τρομερὰ ζηλιάρης, ὥστε νά τῆς προτείνω χίλιες φορὲς νά φύγῃ μαζί μου καὶ νά στεφανοῦμε. Ἦμιον ὑπεύθυνος γιὰ ὅλα τῆς τὰ ψέγματα. Λοιπὸν μπροστὰ στὸ Λωρὲς, μπροστὰ σ' αὐτόν τὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο πού καταριόταν τὴν τύχη του, πού μίλουσε στὸ πτώμα, ἱστορῶντας τὰ παραμικρότερα ἐπισόδια τῆς ζωῆς του, τραυλίζοντας διαρκῶς: «Παυλίνα, θυμᾶσαι Παυλίνα!», πού ἐξέστανε μὲ τὰ δάκρυά του τ' ἀναίσθητα χέρι της, δὲν μπορούσα νά κλάψω; Ἐβάραινε, πᾶν τὸ πόνο μου ἓνα τέτοιο βάρος πού τὸν ἐσφιντρίβε. Καὶ τὸ βάρος αὐτὸ ἦταν ἡ τύφλις ὅτι ἔκλεψα, ἀπ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν περαστικὴ του εὐτυχία!

Ὅσο ἡ μνήμη μου θὰ εἶνε δυνατὴ δὲν ἔχω παρὰ νά κλείσω τὰ μάτια μου γιὰ νά ξεναρθῶ σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα. Ἦταν εὐρύχωρη. Τὸ κρεβάτι βρισκόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὰ εἴπιλα ἦσαν ἀπλὰ ἀπὸ ἀνοιχτὸ ῥυῖο. Δὲν ὑπῆρχαν κερία. Ἡ Παυλίνα ἦταν ἀκαταρτυμένη. Ἐνὰ ἐγγαλλεῖο ἔστεκε ἀνάμεσα στὰ χέρι της. Ἡ φρίκη τῶν τελευταίων στιγμῶν ὀρνόταν σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ πόσποτό της.

Πόσο ἔμεινα ἐκεῖ ἀκούοντας τὸν ἄντρα της νά κλαίῃ; Τέλος σηκώθηκε, σήμωσε πρὸς ἔμμενα καὶ μού εἶπε:

— Θ' ἀγρυπνήσουμε μαζί!

Δὲν εὗρισκα καμμιὰ πρόφασιν γιὰ νά ξεφύγω ἀπὸ τὸ βάσανο. Παρατήρησε ὅτι ἔτρεμα καὶ μού προσέθηκε:

— Ἀν κρῶνεις, εἶνε φωτιά στὸ γεγονότο δωματίο. Σέρεις νά πᾶς. Ἀλλὰ γὰ ὄνομα Θεοῦ, μὴ μ' ἀφήσης μόνον ἀπόψε!... Μὴ φύγεις!

Ἀποκρίθηκα ὅτι δὲν κρῶνα. Ἐκαθήσαμε ἐνῶ μού ἐξιστοροῦσε πὺς πέθανε. Καὶ ὅταν σῶπας σκέφθηκα ὅτι ἡ ἐξίλωσις ἐτελειώσε. Ἀλλὰ ἀπατώμουν. Ἐπειτα ἀπὸ

σιωπή λίγων στιγμών, σηκώθηκε και πήγε σ' ένα μικρό γραφείο, που ήταν άριστερά από το παράθυρο. Έξαφνιάστηκε μόλις τον είδα να ψάχνει με αγωνία κάτι μέσα στα χαρτιά της Παυλίνας. Μουρμούρισα τότε :

— Τι κάνεις ;

Δέν μου άποκρίθηκε. Ξαφνικά φοβήθηκα μήπως γυρεύει τα γραμμάτια μου' ένας παράλογος φόβος, γιατί επιτέλους δέν είχε χαμί-
μα ύπογρια, αλλά ένοιωθα ότι ήμουν τόσο ένοχος...

Και κατά την έποχην εκείνη, μ' είχε πιάσει μανία να γράφω κάθε μέρα στη γυναίκα που αγαπούσα. 'Η Παυλίνα είχε καταστρέψει την αλληλογραφία μου ; Έλαβε καιρό και θάρρος γιά να τό κάνει ;

Και του ξαναείπα με φωνή αγνώριστη :

— Μά τί κάνεις αυτόδ ;

Αυτή τη φορά ύψώθηκε δλόρθος. Κρατούσε ένα μεγάλο φάκελλο και γυρίζοντας σιμά μου μου τόν έδειξε. 'Εδιάβασα αυτά τά λόγια, γραμμένα από τη Παυλίνα : «Νά καούν έν περιπτώσει θανάτου. Και ό Λορέζ μου έξηγήσε ότι ή γυναίκα του του τό είχε ζητήσει και έκείνος της ώρυσίσθησε ότι θά έκανε, άν πέθαινε, αυτό τό φάκελλο, ό όποιος έλεινε όπως του είχε πεί τό μυστικό μιάς φίλης της. Και έπροσέθεσε έπειτα :

— Μείνε εδώ. 'Εγώ πάω να τά κάψω στην τραπεζαρία στο τζάκι !

'Εβγήκε από την κάμαρα περπατώντας στην άκρη τών ποδιών του. Γιά μιά στιγμή δέν είχα καμμία άμφιβολία ότι αυτά ήσαν τά γραμμάτια μου. Πρίν να κινήσώ αυτά τά φύλλα, δέν θά έβριχνα τάχα μιά ματιά ; 'Η στιγμές που περίσσα παραμονεύοντας τό γυρισμό του ήσαν ή τραγικότερες της ζωής μου !

*Οταν έγύρισε στο δωμάτιο ήμουν χλωμότερος και πλέον παγωμένος και από τη Παυλίνα άκομην.

Δέν τοίκοιθα να πράξω στη φυσιογνωμία έκείνου εις τόν όποιον άνεγνωρίζω τό δικαιώμα να με σκοτώσει, σάν βλαβερό ζώο.

'Επέρασε μπροστά από τό καθισμά μου κι έμεινε άκίνητος, στά πόδια του κρεβατιού, γυρίζοντάς μου τίς πλάτες. Έμουρμούρισα :

— Άν μου επιτρέψει, 'Ιάκωβε, να πάω να ζεσταθώ μιά στιγμή!

Σκεπτόμουνα πως θά με κρατούσε και θά με τυπούσε.

'Αλλά μου είπε :

— Πήγαινε !...

Και δέν κινήθηκε καθόλου.

'Εγώ βρέθηκα στην τραπεζαρία. 'Η λάμπης της φωτιάς του τζακιού την έφωτίζε. Ξέρετε τίς ψιλές φλόγες του χαρτιού όταν καίεται και τά παραποινάκια τρέξιματα που πέρνουν τά φύλλα που τά τρώει ή φλόγα. 'Η άκρες του φακέλλου είχαν ύποχωρήσει στη φωτιά. 'Ενα πακέτο έπιστολών μισομαυρισμένο έβγαινε. Έσκινα και παρτήθησα ότι δέν ήταν τό γραμμάτιο μου. Μπόρεσα να διαβάσω μερικάς γραμμές πρίν της καταστροφής ή φωτιά. 'Ηταν έρωτικά γραμμάτια από ένας άλλος άνδρας, είχε στείλει στη Παυλίνα.

'Αξούτε καλά ; Ένας άλλος άνδρας που τόν αγαπούσε περισσότερο άπ' ότι είχε αγαπήσει έμένα, άφού έφύλαξε τά γραμμάτια του

Δέν μπόρεσα να μιλώ τ' όνομά του.

*Εκαψα τά δάκρυά μου προσπαθώντας να βγάλω μέσα άπ' τη φωτιά, τό σωρό αυτό τών καρφονιασμένων της στάκτες. Τό χάκου! Τότε φώναξα από μίσος και λύσσα, καταπίνοντας τίς φωνές μου και πνιγόντας της στο λαρύγγά μου, σφιγγόντας τά δόντια μου και κλίνοντας με την παλάμη τό στόμα μου. Έπαναλάβαινα στον έαυτό μου.

— Καλό ήταν αυτό !

'Αλλά τί ! 'Επασχα, έπασχα φοβόρα. Και ήμουν ύποχρεωμένος να ξαναγυρίσω σ' εκείνη την κάμαρα !... Που λοιπόν βρήκα τό κουράγιο και γύρισα εκεί ; Θάμια !...

Γονατιστός στα πόδια του κρεβατιού, ό Λορέζ εκαμάφωνα την Παυλίνα, κι ή Παυλίνα χαμογελούσε στον άνδρα της, μ' έκείνο τό χαμόγελο τών πεθυμημένων, που κλεί ιως περισσότερη είρωνεία άπ' ότι δέν φαντάζεται κανείς.

— Κούτα πόσο έντε ώραίά ! έμουρμούρισε ό 'Ιάκωβος.

Της χαμογέλασε κι' έκείνος λέγοντας :

— Είνε εύτυχισμένη !

Και με λατρεία της φίλησε τό χέρι.....

Μετάφρ Λ. 'Αρξ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τά δανεικά ρούχα δέν ζεσταίνουν.

Κάθε άνθρωπος μπορεί να πηδήσει ένα λάκκο.

'Η μητέρα του δολοφονηθέντος κοιμάται, ή του δολοφόνου όμως δέν δύναται να κοιμηθί.

Οί καλλίτεροι σύντροφοι έν καιρό άνέσεως είνε τά βιβλία.

Αί καλλίτερες έπισκέψεις είνε αί συντροφίαι.

Προτίμα τό κεφάλι του σκύλλου, από την ούρά του λιονταριού.

Μπορεί κανένας να γλυστρήσει και κατά τόν 'Ιούλιον.

'Η μέθη της νεότητος, είνε επικινδυνώδεστέρα από την μέθη του οίνου !

'Η έπιστήμης είνε ή κλειδαριά, και μελέτη τό κλειδί.

Ζήτησε συμβουλή κι' άπ' τόν μεγαλείτερό σου κι' έπειτα σχμάτισε δική σου γνώμη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Ο Α'.

'Υποταγή στους άνωτέρους. 'Η καμπάνα της Κολωνίας. Γουλιέλμος. Τσάρρας και Βίσμαρκ. 'Ο άργυροπρημένος στρατάρχης. Στο παράθυρο !

Κάποτε ό Αυτοκράτωρ της Αυστρίας είχε έπισκεφθί τόν γηναιόν Αυτοκράτορα της Γερμανίας Γουλιέλμον Α'. 'Ο Γουλιέλμος άποχαριτών αυτών ήθελσε να τόν συνοδεύσει, με όλον τόν τό γήρας, μέχρι του σιδηροδρομικού σταθμού, παρ' όλας τίς άρνήσεις τού Αυστριακού Αυτοκράτορος ό όποιος δέν ήθελσε να κουράσει τόν γηναιόν του φίλον. 'Αλλά ό Γουλιέλμος δέν έννοούσε να ύποχωρήσει.

— Τότε σέ διατάσσω, να μείνεις συνταγματάρχη! έλεπε γελών ό αυτοκράτωρ της Αυστρίας, έχων ύπ' όψιν του ότι ό Γουλιέλμος ήτο επίτιμο συνταγματάρχης τού Αυστριακού Στρατού.

'Ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας άτάνισε τότε τό μέγα του σώμα έχαιρέτης στρατιωτικός και έλεε άπερχόμενος :

— Κ'έγω σάς ύπακούω.

Τό 1875 επίθεσών τόν μέγαν βασιλικόν κώδωνα του μητροπολιτικού ναού της Κολωνίας, έλεπε εις τόν κατασκευαστήν του χύτην Χάμν.

— 'Ο κώδων αυτός θά σ' έβαλε σέ πολλές σκοτούρες ώσπου να τόν φτειάξεις.

— Μάλιστα, μεγαλειότητα, απάντησε ό Χάμν, πολλές νύχτες δέν κοιμήθηκα έξ ατίας του.

— Κ' έμένα, αγαπήτη μου Χάμν, μου άφήρησε τόν ύπνο πολλών νυχτών τό μέταλλο διά του όποιου έχύθη αυτός ό κώδων.

Και πράγματι ό κώδων είχε κατασκευασθεί από τό μέταλλον τών κατά τόν Γαλλογερμανικόν πόλεμον τού 1870 κυριευθέντων Γαλλικών κανονιών.

'Ενα πρωί τού 1870 'εκάθητο σ' ένα πάγκο εις τόν πρό της πηγής περίατον τών λατρών τού 'Ερμ μετά του Αυτοκράτορος της Ρωσίας 'Αλεξάνδρου τού Β'. Οί παραθεριστές όμως οίτινες ήθελον να έπωφεληθούν της εύκαιρίας ν' άντικρίσουν μαζί τούς δύο ισχυρούς μονάρχας έξηκολούθουν να περιπατούν πρό αυτών, εις τροπον ώστε να τούς ένοχλούν. 'Ο Τσάρρας μάλιστα δυσσρεστήτη και έξεδήλωσε τόν θυμόν του προς τόν Γουλιέλμον. Αυτός όμως δέν είχε δυσανεστήθη καθόλου και γιά να παρηγορήσει τόν Τσάρο τού έδειξε τόν κατά την στιγμήν διερχόμενον Μέγαν 'Αρχιεραρχελλάριον Βίσμαρκ.

— Και τώρα θά μείνωμεν ήσυχoi, έλεπε γελώντας στον Τσάρο.

— Γιατί ; ρώτησε αυτός μεάτορία.

— Γιατί ; Δέ βλέπεις τόν Βίσμαρκ; Αυτός έινε πιο διάσημος από μάζ και τό Κοινό θά τρέξί πίσω του και θά μάζ άφήσει ήσυχους.

Μιά μέρα ό Γουλιέλμος επίθεσθούσε τάς φυτείας του στο κτήμα του Μάμπελεμπεργκ άκόλουθούμενος από κάποιον βοηθό κηπουρό, του όποιου ή διαρκώς αυξανούσα στενοχωρία έκανε έντύπωση στον αυτοκράτορα. Τόν έρωτήσε την αιτία της στενοχωρίας του και έμαθε ότι ό κηπουρός ήτο έθελοντής στο στρατό και ότι κατά την ώρα εκείνη έπρεπε να είνε παρών στο τάγμα του στο Πότσδαμ.

— Τότε, έλεπε ό αυτοκράτωρ κοιτώντας τό ρολόι του, άργησεις. Φόρεσε όμως τη στολή σου και παρουσιάσου σέ μένο.

Σέ λίγο ό νεαρός στρατιώτης παρουσιάστηκε με τη στολή και ό αυτοκράτωρ άνέβηκε σ' άμάξι του όπου τόν διέταξε ν' άνεβή κι' αυτός έτσι πάνοπλος καθώς εΐταν. 'Ο άμαξάς έμάστισε τ' άλογα, και τούς δόχησε στους στρατώνες τού Πότσδαμ. 'Ο αυτοκράτωρ παρουσίασε τότε τό στρατιώτη στο λοχαγό του ό ίδιος, λέγοντας :

— Κύριε λοχαγέ, σάς φέρνω ένα άργοπρημένο. 'Αλλά όταν θά τόν τιμωρήσετε μη λημονήσετε ότι έγώ είμαι ή αιτία της άργοπορίας του.

'Ολίγας ήμέρας πρό του θανάτου του, τό ιατροσυμβούλιον είχε συνέλθη μέσα στο δωμάτιόν του και του συνιστούσε άπόλυτον ήρεμίαν σώματος και πνευμάτος. 'Ακριβώς εκείνη τη στιγμή περνούσε από κάτω ή φρουρά τών άνακτόρων με τη μουσική. 'Ο αυτοκράτωρ διηυδύνθη πρds τό παράθυρο.

*Οταν ένας γιαιδός θέλησε να τόν έμποδίσω, του έλεπε γελώντας :

— Άφήστε με' πρέπει να φανώ στο παράθυρο γιατί ό Βερολί-
νέοι έχουν συνειδηθεί να με βλέπουν κάθε μεσημέρι σ' αυτή τη θέση.

(Μετάφρασις)

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρds αγοράν τά κάτωθι βιβλία : Τό «Τσάκωμα τ' 'Αι Ροκκου» μετάφρ. Γουζέλη. «Οί Βασιλείς τών Βουνών» υπό 'Εδμ. Άμπού, μετάφρ., «Συλλογή Δημωδών 'Ασμάτων» Ζαμπέλιου, «Σόνεττα» Στ. Μαρτζώνη «Τό Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «'Ανθρωπος του Κόσμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικόν «Μπενέκετο».

